

gøres til Genstand for særskilt Anke, maa nævnes den i § 385, 2det Stykke, 2det Punktum, nævnte angaaende Domfældtes Identitet.

Reglen i 2det Punktum var ikke udtrykkelig udtalt i det tidligere Forslag. At de under den forudgaaende Behandling trufne Afgørelser mulig kunde have været gjorte til Genstand for Kære, hindrer ikke deres Inddragelse under Appellen, naar Kære ikke er benyttet. Hvis derimod Kære har fundet Sted, er den derunder trufne Afgørelse selvfølgelig, saa vidt den rækker, res judicata. — Positivt udelukkede fra Indbringelse til højere Rets Prøvelse ere de i §§ 16, 1ste Punktum, 39, 5te Stykke, 1ste Led, 96 in fine, 97 in fine og 260 in fine omhandlede Afgørelser.

Naar i 2det Stykke en af Landsretten i Henhold til § 294 truffen Bestemmelse om Tilsidesættelse af en fældende Nævningekendelse, der mangler tilstrækkeligt Bevisgrundlag, og om Foretagelse af ny Domsforhandling stilles i Klasse med Domme, for saa vidt Anke angaar, er dette saaledes at forstaa, at Højesteret vel kan statuere, at den i Henhold til § 294 afsagte Kendelse ikke burde have været afsagt, fordi Sagen paa Grund af Formalitetsfejl ikke burde have været fremmet, eller fordi Tiltalte burde have været frifundat i Henhold til § 297, eller fordi Spørgsmaal til Nævningerne burde have været anderledes stillede etc. (jfr. § 320); derimod kan Højesteret ikke underkende en saadan Landsretsbeslutning om ny Domsforhandling under Henvisning til, at den fældende Nævningeerklæring i Virkeligheden havde tilstrækkeligt Bevis at bygge paa, da dette Spørgsmaal overhovedet er unddraget Højesterets Prøvelse.

§ 318.

Ved Udtrykket „Anke til Fordel for Tiltalte“ i 1ste Stykke tænkes kun paa Anke, hvorved Tiltalte kan opnaa Frifindelse for eller Formildelse af en idømt Straf; Anke med Hensyn til en i Resultatet frifindende Dom, alene af den Grund, at Skyldspørgsmaalet er afgjort imod Tiltalte (Tiltalte er funden skyldig, men f. Eks. alene frifunden paa Grund af Strafskyldens Forældelse, Handlingens Forøvelse uden for dansk Territorium, en alt foreliggende retskraftig Dom eller lign.) kan derfor ikke finde Sted. I Overensstemmelse hermed maa Udtrykket „funden skyldig“ i 3die Punktum forstaas som „skyldig til Straf“, jfr. ogsaa Udtrykket „fældende Dom“ i 4de Punktum. Paa den

anden Side kan den Omstændighed, at en i Virkeligheden idømt Straf kompenseres med udstaaet Varetægtsfængsel eller en i Udlandet for samme Handling udstaaet Straf ikke afskære fra Appel.

Det er Meningen med 2det Punktum, at saavel den umyndige Tiltalte som dennes Værge skal kunne forlange Anke (jfr. derimod §§ 5 og 6 m. fl.: „Tiltalte eller hans Værge“).

Med Hensyn til 3die Punktum bemærkes, at, naar en af de der nævnte Personer har anket, maa Adgangen for de øvrige til at iværksætte Anke bortfalde, og finde de, at førstnævnte bærer sig urigtig ad, ikke paaberaaber sig de rette Ankegrunde eller lign., maa de eventuelt henvende sig til Overanklageren og se at faa dennes Hjælp. Den afskaarne Adgang maa i øvrigt antages at blive aabnet paa ny, for saa vidt den begyndte Anke af den ankende skulde blive frafaldet efter § 319 eller af Højesteretsudvalget afvist paa Grund af Formfejl; i saadanne Tilfælde vil dog Ankefristen let være udløben, og Tilfældet derfor falde ind under § 324. Til at forlange Hjælp af Tiltaltes Forsvarer ved Landsretten har Paragrafen ikke berettiget dem.

Naar Tiltalte, efter at have rejst Anke, afgaar ved Døden, maa det bero paa Overanklageren og de andre i 1ste Stykke nævnte Personer, hvor vidt nogen af dem vil optage Anken.

§ 319.

Et af en Tiltalt efter Dommens Afsigelse givet Afkald paa Anke saa vel som en Frafaldelse fra Tiltaltes Side af en begyndt Anke maa være bindende for denne, hvorimod den ikke hindrer Overanklageren i at anke til Fordel for Tiltalte (jfr. § 322, 1ste Stykke in fine). En Frafaldelse af Anke fra Overanklagerens Side, medens denne endnu har Ankesagen i sin Haand, kan ikke være bindende for Rigsanklageren (sml. § 212); dog vil Afgørelsen af, om Ankens Genoptagelse skal tilstedes, komme til at ligge i Højesterets Haand efter § 324, hvis Ankefristen imidlertid er udløben.

§ 320.

ad 1. Med den i selve dette Stykke saavel som den i § 321, 2det Stykke, givne Begrænsning kan en hvilken som helst formel Fejl paaberaabes som Ankegrund; men, hvis det paa den anden Side ligger klart for Dagen, at den paaberaabte Ankegrund i Henhold til Principet i § 321,